

visse personer, der står i fast tjenesteforhold til ham.

I en af østre landsret i 1974 afsagt kendelse, der er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1974, side 1066, er det antaget, at et samlivsforhold ikke omfattes af de i § 260, stk. 2, nævnte tilfælde, hvor andre end advokater er berettiget til at møde i retten som fuldmægtige for parterne, og at forholdet heller ikke findes at kunne sidestilles med et ægteskab i relation til denne bestemmelse. Samme resultat er antaget af vestre landsret i en senere afgørelse, der er refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1976, side 404.

I relation til andre af retsplejelovens bestemmelser gøres ikke forskel mellem ægtefæller og samlevere. Dette gælder bl. a. med hensyn til forkyndelse, jfr. § 157, stk. 1, nr. 2, litra a.

Justitsministeriet finder det rimeligt, at samlivsforhold også sidestilles med ægteskab i relation til bestemmelsen i § 260, stk. 2, og denne bestemmelse foreslås derfor ændret, således at der også kan gives møde ved personer, der hører til samme husstand som parten.

Til nr. 40-47 og 49-52.

Bestemmelserne svarer til § 1, nr. 21-28 og 30-33, i betænkning nr. 698.

Til nr. 48.

Bestemmelsen svarer til § 1, nr. 29, i betænkning nr. 698. Dog omfatter den ikke genoptagelse. Dette skyldes, at den først afsagte dom må anses for ophævet, hvis genoptagelsessagen får et andet udfald, og hvem der i så fald skal betale omkostningerne i den nye sag må afhænge af en konkret bedømmelse af denne.

Til nr. 53.

Bestemmelserne, der hører under retsplejelovens andet afsnit om rettergangsmåden, svarer med de nedenfor og de i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser nævnte ændringer til § 1, nr. 34, i betænkning nr. 698. De afløser de gældende kapitler 32-40 og indeholder almindelige bestemmelser (kapitel 32) samt reglerne om sagsforberedelse i 1. instans (kapitel 33), domsforhandling i 1. instans (kapitel 34), genoptagelse (kapitel 35), anke (kapitel 36), kære (kapitel 37) og ekstraordinær genoptagelse og anke (kapitel 38). Navnlig bestemmelserne i kapitel 33 medfører ændringer i forhold til de gældende regler. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit II.

Betækningsudkastets §§ 351-354, 355, stk. 2, og 368 om en forenklet skriftlig sagsbehandling i inkassosager er ikke medtaget i lovforslaget, jfr. de almindelige bemærkninger, afsnit II.B.1.1). Dog er § 353, der ifølge betækningsudkastets § 356, stk. 6, også skal finde anvendelse i skriftligt forberedte sager, hvor sagsøgte ikke rettidigt afgiver svarskrift m. m., sammen med betækningsudkastets § 356, stk. 6, indarbejdet som § 354, stk. 2, i lovforslaget. Som følge af, at den nævnte ændring i inkassosager ikke er medtaget i forslaget, er heller ikke betækningsudkastets § 1, nr. 20, medtaget.

Til kapitel 32

(Almindelige bestemmelser).

Til § 337.

Bestemmelsen svarer til § 337 i betækningsudkastet med den ændring, der følger af nr. 5 i betænkning nr. 773 (§ 285), hvorefter også henvisningsgrunde kan føre til spørgsmål fra retten. Der henvises til betænkning nr. 773, side 62.

Til §§ 338-347.

Bestemmelserne svarer til §§ 338-347 i betænkning nr. 698. Dog fandtes bestemmelsen i forslaget § 339, stk. 4, om pligt for retten til at vejlede en part, der ikke moder ved advokat i en sag, der behandles ved underret, ikke i betækningsudkastet. Bestemmelsen svarer til den gældende § 429, stk. 2, der således opretholdes ved forslaget på baggrund af bl. a. dommerforeningens udtalelse over betænkningen.

Til kapitel 33

(Sagsforberedelse i 1. instans).

Bestemmelserne svarer til kapitel 33 i betænkning nr. 698. På baggrund af landsretspræsidenternes og dommerforeningens udtalelser over betænkningen er der dog ved lovforslaget foretaget forskellige ændringer, der indebærer, at parterne som udgangspunkt fortsat skal give møde på 1. tægte-dag både i landsrets- og underretssager, og at der i almindelighed skal ske mundtlig forberedelse i underretssager. Såvel landsretten som underretten skal dog på ethvert stadium af sagen kunne bestemme, at forberedelsen skal ske på anden måde.

Som følge af at 1. retsmøde under forberedelsen i almindelighed opretholdes, har justitsministeriet fundet det rigtigst at bevare den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 22 om fastsættelse og bekendtgørelse af tiden for almindelig retsmøde.